Vzrušující série pro milovnice Harryho Pottera

SCARLET a IVY

Šepoty ve zdech

SOPHIE CLEVERLY

SCARLET a IVY

Šepoty ve zdech

SCARLET AND IVY: WHISPERS IN THE WALL
Text © Sophie Cleverly Edwards 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Kateřina Kaderková, 2023
Cover illustration © Kate Forrester, 2023
Cover design © HarperCollins Publishers, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3460-3 (pdf)

SCARLET a IVY

Šepoty ve zdech

SOPHIE CLEVERLY

přeložila Kateřina Kaderková

drobek

Na památku sira Terryho Pratchetta.
„Muž není mrtev, dokud lidé vyslovují jeho jméno.“

ALIS GRAVE NIL

PRO TY, KTEŘÍ MAJÍ KŘÍDLA, NENÍ NIC TĚŽKÉHO

motto Vraniborské školy

Prolog

Jmenuju se Scarlet Greyová a až do dneška jsem si myslela, že budu navždy ztracená.

Uprostřed noci mě odvezli z Vraniborské školy, zavřeli do ústavu a dali mi nové jméno. Řekli mi, že jsem se zbláznila. Řekli mi, že jsem si všechno, co se stalo, vymyslela.

Všichni ostatní na mě zapomněli.

Všichni kromě mého dvojčete Ivy…

Nemohla jsem uvěřit vlastním očím. Myslela jsem, že v okně vidím svůj odraz. A pak se pohnula.

Přiložila ruku ke sklu. Chvíli jsem na ni jen zírala. Naše oči se skrz okno střetly a já taky zvedla ruku – dokonalý zrcadlový obraz.

Byla jsem *zachráněna*!

Rozrazila jsem dveře dokořán a vyběhla ven, zatímco za mnou sestra Joan volala. Zastavila jsem se před svým dvojčetem a objala ho.

„Ivy! Jsi to vážně ty?"

Prohlédla si mě a okamžitě propukla v pláč.

Možná jsem se měla rozplakat taky, ale nedokázala jsem to. Nikdy jsem se necítila šťastnější. Mohla jsem se v tu chvíli začít vznášet nad zemí. Našla mě, byla jsem zachráněna a můj čas v ústavu byl u konce. Byla jsem *volná*.

A tak jsem se místo toho rozesmála. Smála jsem se a točila se se svou sestrou dokola, až neměla jinou možnost než se i přes slzy začít smát taky, načež jsme se obě zhroutily na hromadu vedle jezírka.

„Ach, Scarlet," vzlykala. „Slečna Lišková mi tvrdila, že jsi mrtvá. Já… já jí věřila, opravdu. Otec taky věřil, že jsi mrtvá. Ale pak jsem našla tvůj deník a všechno jsem to poskládala dohromady, ale stejně jsem nikdy… nikdy jsem si nemyslela…"

Vtom jsem si uvědomila, že nejsme samy. Ven za námi vyšla sestra spolu se sekretářkou, ale to nebylo všechno.

„Slečno Pěnkavová!" Vyskočila jsem na nohy. „Proč tu jste *vy*?"

Moje bývalá učitelka baletu na mě upírala oči, ve kterých se mísilo štěstí s překvapením. „Ahoj, Scarlet," řekla. Prohrábla si rukou zrzavé vlasy a hlasitě vydechla. „Nemůžu tomu uvěřit. Vážně *jsi* živá. Myslím, že se potřebuju posadit."

Zavedla jsem ji k lavičce a ona se na ni nemotorně sesunula. „Až se mi do rukou dostane má matka…" zamumlala.

Její matka?

Ivy se zvedla ze země, pořád se ještě třásla a evidentně nevěděla, jestli má plakat, nebo se smát. „Dostaneme tě odsud," řekla.

Dopadla na mě realita. Co když mě doktoři nebudou chtít pustit? Co když si budou dál myslet, že jsem blázen?

Otočila jsem se na své dvojče. „Opravdu se to všechno stalo?" zeptala jsem se tiše. „Všechno z toho? Violiny intriky? Ta rvačka na střeše? To, jak ji slečna Lišková odvedla?"

Ivy na mě chvíli jen zírala a pak přikývla. „Všechno to, a ještě víc…"

Slečna Pěnkavová se vrátila se sekretářkou dovnitř. Skoro jsem se ji pokusila zastavit, protože jsem se bála, že ji přesvědčí, aby mě tu nechala. Ale ona mi řekla, že všechno dá do pořádku a budu propuštěna.

Sedly jsme si s Ivy na lavičku u jezírka a opřely se o sebe rameny. Přesně tak, jak jsme to dělávaly, vždycky

když jsme byly u tety Phoebe na návštěvě jako děti. Ještě před tím, než se k ní Ivy nastěhovala.

Jakmile jsem ji ujistila, že jsem celá, Ivy mi pověděla všechno, co se stalo. Dozvěděla jsem se o tom, jak ji donutili nastoupit do Vraniboru a předstírat, že je mnou, o jejím pátrání po mém deníku, její nové kamarádce Ariadně a zlé, chamtivé slečně Liškové, která tajila svou dceru – slečnu Pěnkavovou.

Poprvé v životě jsem nenacházela slov.

Když Ivy skončila, zírala jsem na ni s otevřenou pusou jako jedna ze zlatých rybek v jezírku. Nakonec se mi podařilo promluvit: „Víš, co to znamená?"

„Co?" zeptala se.

„Jsem GENIÁLNÍ. Můj plán vážně fungoval! Našla jsi ty stránky, které jsem pro tebe schovala."

Ivy mi věnovala pohrdavý pohled. „*Ty* jsi geniální?"

Zazubila jsem se.

„Co se ti stalo?" starala se a do tváře se jí vrátily obavy. „Tohle místo, nedokážu si představit…"

Na tu otázku jsem nebyla připravená. Zamračila jsem se a udělalo se mi špatně. Navzdory všemu jsem byla volná a na tom jediném záleželo, nebo ne?

„Prosím," trvala na svém. „Musím to vědět."

Něco mě napadlo. V kapse svého strašného šedého úboru jsem měla něco, v čem se skrývala odpověď na všechny její otázky. Beze slov jsem jí to podala.

zbláznila jsem se.

Nebo mi to alespoň tvrdí. Nejdřív jsem tomu nevěřila. Samozřejmě že nejsem blázen. Vím, co jsem viděla. Jmenovala se Viola a slečna Lišková ji nechala zmizet. Byla jsem u toho. Všechno jsem si to zapsala, nebo ne?

Vkradly se do mě pochybnosti. Řekli mi, že mám bludy a že jsem si vysnila nějaký scénář na střeše, ve kterém učitelka nechala zmizet studentku. Doktor Abraham mi řekl, že to nemůže být pravda. Proč by to ta učitelka dělala? Nedávalo to žádný smysl. Byl to jen přelud stvořený z mého odporu ke slečně Liškové, tak to řekl. Stačilo, abych přiznala, že jsem si to celé vymyslela, pak by zvážili, zda mě pošlou domů.

Ale já to pochopitelně nepřiznala. A ani si nejsem jistá, že jsem chtěla jít domů. Jistě že jsem se chtěla dostat pryč z tohohle pekla na zemi, ale můj otec a nevlastní matka mi nenapsali ani dopis. Jestli ví, že jsem tu zavřená, tak jim to je úplně jedno. Jediný člověk, kterému na mně záleží, je Ivy, a ta to vědět nemůže. Protože kdyby to věděla, tak by mě odsud dostala.

Nebo ne?

No a tak dny ubíhají dál. Pořád mě oslovují jako Charlotte, nehledě na to, kolikrát jim řeknu, že se tak nejmenuju. Mám maličký pokoj s mřížemi na oknech, který se podobá cele. Je vymalovaný

příšerným odstínem mátově zelené, z něhož se mi chce zvracet. Ale zíráním na ty stěny jsem strávila už tolik času, že bych dokázala nakreslit obrázek každé praskliny, bubliny od barvy i každé drobné pavučinky.

Ve všední dny musím vždycky v poledne navštívit doktora Abrahama. Říká, že mám „duševní poruchu", ale upřímně to vypadá, že si myslí, že být holka je sama o sobě duševní porucha. Prvních pár sezení jsem na něj křičela, shazovala mu papíry ze stolu a dožadovala se, aby mě propustil, ale on mi jen řekl: „Chováš se hystericky, Charlotte."

Hystericky! Chtěla bych vidět, jak by reagoval on, kdyby ho sem zavřeli a všichni předstírali, že je to pro jeho dobro. „SCARLET!" zaječela jsem na něj. „Jmenuju se Scarlet!" Nezdálo se, že by to pomohlo.

Deník už nemám. Ten starý, ta krásná knížka v kožené vazbě s iniciálami SG vyrytými na obalu, se válí roztrhaný na kousky po Vraniboru. A já se modlím, aby ho tam našlo moje dvojče. Ivy měla kdysi úplně stejný deník, jen se svými iniciálami, ale vzhledem k tomu, že měla vždycky nos zabořený do knížek, které napsali jiní lidé, jí na psaní vlastního příběhu nezbyl čas.

Znovu a znovu jsem prosila sestry o zápisník, do kterého bych si mohla psát, až se nade mnou

konečně slitovala sestra Agnes a donesla mi jeden, z něhož popsala jen pár stran. Byl v něm jen nákupní seznam a nudné poznámky jako „poslat balíček tetě Marii do Doveru", a tak jsem ty stránky vytrhla a udělala z nich papírové vlaštovky, což mě na dobrou půl hodinu zabavilo. Dny jsou tady dlouhé a prázdné.

Kéž bych tak věděla, jak dlouho už tu jsem. Až do dneška jsem neměla, jak počítat dny. Pokoušela jsem se škrábat si značky do zdi, ale to přede mnou udělalo už tolik jiných vězňů, že jsem se v nich brzo ztratila.

Ale... já nejsem jako oni. Někteří jsou opravdu narušení, neustále brečí a křičí, a to já nedělám.

Jenže... někdy mám pocit, že má doktor možná, jenom možná, pravdu. Proč bych byla v ústavu, kdybych byla naprosto v pořádku? Možná jsem si to celé prostě vymyslela.

Vysnila jsem si, že mám dvojče, které by vždycky stálo při mně. Vysnila jsem si, že jsem tátova malá holčička a že by nedopustil, aby mi někdo ublížil. Vysnila jsem si, že existuje dívka jménem Viola, která se z ničeho nic vypařila.

Jestli je to skutečné, mám šanci zjistit jedině tehdy, pokud mě Ivy najde. Ale už to trvá takovou dobu... možná už je pozdě. Stopy, které jsem za sebou zanechala, mohly být zničené; slečna Lišková je mohla najít a spálit.

Musím si zachovat naději. Ivy mě najde. Přijde pro mě.

Vím to.

Sledovala jsem, jak se Ivy po tvářích kutálejí slzy.

„Dokázala jsi to," řekla jsem. „Našla jsi mě!"

Odhodila ošuntělý zápisník stranou a sevřela mě do drtivého objetí.

„Už tě nikdy nespustím z očí," slíbila.

Kapitola první
Scarlet

Není snadné muset svému otci říct, že nejste mrtví. Zvlášť když věří opaku. Ale zase je fajn, že jsem naživu a mohu mu to sdělit sama.

Den po onom prvním telefonátu z ústavu (hodně ticha, po kterém následovalo hodně křiku), jsme s Ivy zaklepaly na dveře domova našeho dětství. Slečně Pěnkavové se podařilo přesvědčit školu, aby zaplatila za pokoj v penzionu, než se všechno vyřešilo a než se otec stihl vrátit z Londýna.

Byl chladný den na začátku listopadu a my se třásly na schodech před domem.

Dveře otevřela ohyzdná ježibaba.

„Hm. Už jste zase dvě," ušklíbla se.

„Jak ráda tě vidím, drahá macecho," odvětila jsem a protlačila se kolem ní.

Pobouřeně zasyčela, zatímco se kolem ní protáhla i Ivy. „Scarlet, jestli si myslíš, že si můžeš vykračovat, jako by ti to tu patřilo jen kvůli tomu, co se stalo, tak to jsi na omy–"

Zastavila se uprostřed věty, když se ze schodů ozval dusot kroků. Z ničeho nic nasadila jako masku dokonale odlišný výraz a vtáhla nás do objetí. „Ach, holky," povzdechla afektovaně, „jsem tak ráda, že vás mám v pořádku doma."

Do chodby vstoupil otec. Když se naše oči setkaly, zhluboka se nadechl a upravil si kravatu.

„Scarlet," řekl.

„Otče."

„Já… nemůžu tomu uvěřit. Opravdu jsi tady." Jeho obvykle chladný výraz pookřál – v očích se mu leskly slzy. Vytrhla jsem se své nevlastní matce, rozběhla se k němu a objala ho. Ovinul okolo mě ruce, aniž se mě přímo dotknul, ale i tak jsme si byli za poslední roky nejblíž.

Ivy se držela zpátky. „Musíme ti všechno říct," prohlásila. „Ve Vraniboru to není jen hrozné, je to tam i nebezpečné. A to, co udělala slečna Lišková –"

Naše nevlastní matka si odfrkla. „Teď už je po všem, nebo ne? Ta *slečna Lišková* už je pryč. Nemá smysl tím vašeho otce zatěžovat."

Otec se narovnal a obrátil se ke své ženě. „Ne, Ivy má pravdu," řekl, „chci vědět, jak se to stalo. Pojďme do mé pracovny."

Když nás od macechy odváděl, vypadala zděšeně, že ji z té z konverzace vynechal. Neubránila jsem se pobavenému úsměvu. Proč se tomu tématu vůbec chtěla vyhnout?

Procházeli jsme okolo známých dveří, krbů a nábytku. Krajina mého dětství. Harry, jeden z mých mladších nevlastních bratrů, vykoukl zpoza dveří a vyplázl na mě jazyk. Pěkné přivítání pro sestru, která vstala z mrtvých!

Natáhla jsem se, abych mu vlepila pohlavek, ale Ivy mě chytila za zápěstí a táhla mě dál.

Otcova pracovna byla pořád stejně fádní, stálo tam jen pár kusů nábytku: mahagonový psací stůl, židle a několik skříní s dokumenty. S Ivy jsme si sedly na podlahu ke krbu, ve kterém slabě doutnal oheň.

Otec se posadil na svou židli a začal si leštit brýle.

„Nevím, kde začít," řekla Ivy.

„Já ano," odtušila jsem.

Řekla jsem mu o všem, co se stalo. O podlé Viole, mé spolubydlící, která mě komandovala, špehovala a kradla mi věci. O hrozné slečně Liškové, která Violu odvedla pryč, po tom co Viola na střeše vyhrožovala, že odhalí její temné tajemství. O tom, jak jsem se pokusila slečně Liškové postavit, načež mě propašovala pryč ze školy a nechala zavřít do ústavu.

Otec upřeně zíral na zeď nad mou hlavou, ale poznala jsem, že mě poslouchá, podle jeho ostrých nádechů, které následovaly pokaždé, když jsem se dostala k něčemu šokujícímu.

Ke konci se přidala Ivy a řekla mu, co se stalo ve Vraniboru za mé nepřítomnosti. Většinu jejího příběhu jsem už slyšela v penzionu a ve vlaku. Jak mě slečna Lišková uklidila pryč, aby si zachránila vlastní kůži a zabránila komukoliv, aby zjistil, že má nemanželskou dceru. A nadto že svůj životní styl financovala penězi, které škole poslali rodiče jako školné (což asi vysvětluje, proč na jídelníčku nikdy nebylo nic jiného než guláš).

„Bylo to jako noční můra, otče," skončila jsem, „jsem tak ráda, že jsem doma. Můžeme tu zůstat?"

Podíval se na mě. „Ne."

„Proč?" Vykulila jsem na něj oči.

Sundal si brýle a položil je na psací stůl. „Scarlet, ty víš proč. Musíte se vrátit do školy."

Cítila jsem, jak se přese mě přelila vlna úzkosti.

„Ale otče, někdo z té školy předstíral, že je Scarlet mrtvá, a zavřel ji do *ústavu*," vložilo se do toho mé dvojče. „Nemůžeš nás tam poslat *zpátky*!"

Pohlédla jsem na ni. Překvapilo mě, že nesmělá, plachá Ivy pro jednou něco řekla. Ale otec si toho zřejmě nevšiml. „Šlo jen o tu slečnu Liškovou. A ta už se nevrátí."

Vstala jsem se zaťatými pěstmi. „Já se tam nevrátím! Nemůžeš mě k tomu nutit!"

Otec se nenechal vyprovokovat. „Edith nemá čas starat se o vás dvě. Musí myslet na chlapce."

Edith. Naše macecha. Nesnášela jsem, jak vyslovoval její jméno. Bylo jasné, že mu na ní záleží víc než na nás.

Slyšela jsem, jak Ivy něco mumlá do koberce.

„Co jsi říkala?" zeptal se otec.

Postavila se na nohy. „Ptala jsem se, jestli jsi si jistý, že s tím Edith neměla nic společného. To ona nám řekla, že je Scarlet… však víš… To ona identifikovala tělo, nebo ne? Nabídla se, že zařídí pohřeb a všechno okolo…"

Otec ztichl a já si chvíli myslela, že jí dá facku. Ale pak roztřeseně vydechl a znovu promluvil. „Neplácej hlouposti. Má vás ráda. Oba vás máme rádi. A proto chceme, aby se vám dostalo pořádného vzdělání a staly se z vás nezávislé mladé dámy."

Ivy zírala na podlahu a já věděla, že vzpomíná na chvíli, kdy tohle řekl poprvé. Když mě poprvé poslal pryč.

„Otče," řekla jsem tiše. „Nedělej to. Neposílej nás zpátky do Vraniboru. Prosím."

Zavrtěl hlavou. „Vím, že jste to měly těžké. Popřemýšlím o tom."

Otec nás ze své pracovny vyprovodil a nechal nás stát na chodbě. Zatnula jsem zuby a zvažovala jsem, že si vyliju zlost na dveřích. Ale pak jsem si všimla bezelstného obličeje Harryho, který na mě hleděl ze dveří salónku.

Rozběhla jsem se do pokoje za ním. Pokusil se schovat za křeslem, ale já ho chytila za límec a vytáhla ho za něj nahoru.

„Copak máš za lubem, ty malá lasičko?“ chtěla jsem vědět.

„Nic!“ vykřikl a snažil se mi vytrhnout.

„Vsadím se, že jsi nás odposlouchával, co?“

Kopl mě do holeně. Na chvíli mě to rozptýlilo a pustila jsem ho. „Kéž byste zase zmizely!“ zaječel, přeběhl na druhou stranu pokoje a snažil se uplácnout si rozcuchané vlasy. Bylo to zbytečné, vždycky vypadaly jako ptačí hnízdo.

„Ty malá…“ začala jsem a zvedla pěst. Ivy mě popadla za paži.

„Máma vás *nesnáší*,“ řekl. „Všichni jsme se bez vás měli líp. Dokonce jsme měli peníze a já dostal nové boty a –“

Nejspíš by pokračoval, ale já se po něm vrhla. Pokusila jsem se ho znovu chytit, ale on mi proklouzl pod rukama a s jekotem utekl. *Uf. To je ale spratek.*

Do náhle tichého salónku promluvila Ivy.

„Scarlet,“ zašeptala. „Myslím si, že jsem možná měla pravdu. Myslím, že naše nevlastní matka v tom *vážně* má prsty. Jestli měli víc peněz, bylo to proto, že ji slečna Lišková podplatila, aby nic neřekla.“

Sevřela jsem ruce v pěst tak pevně, že jsem cítila, jak se mi do dlaní zarývají nehty. „To se *vsadím*. Ta odporná ježibaba. Já ji zabiju! Já –“

Ivy mi skočila do řeči. „Ale řekněme, že to *je* pravda. Jak se slečna Lišková dozvěděla, že se nás macecha chce zbavit?“

Cítila jsem, jak mi hoří tváře. *Samozřejmě.* Na něco jsem zapomněla. „Ach. Můj první školní den. Je *možné*, že jsme se přede všemi, včetně slečny Liškové, trochu pohádaly. A já *možná* naši drahou macechu urazila a ona na mě začala křičet, že jsem pijavice a že by bylo nejlepší, kdybych navždycky zmizela.“

Ivy ztěžka dosedla na křeslo a složila hlavu do dlaní. „Scarlet,“ řekla nakonec tlumeným hlasem, „to mi chceš říct, že jsme se do téhle šlamastyky dostaly zčásti proto, že se nedokážeš ovládat?“

Pokrčila jsem rameny. „Jak jsem mohla vědět, že se ze slečny Liškové vyklube tak hrozný člověk a že se pokusí všechny přesvědčit o tom, že jsem mrtvá?“

Po tom co se mě Ivy snažila snad celou věčnost uklidnit, jsem rozhodla, že bychom se měly vydat do zahrady. V řídkém lese za trnitými keři se klikatila pěšina, která vedla na mýtinu, kde zurčel potok. To místo pro nás mělo speciální význam. Utíkaly jsme tam před světem.

Když jsme procházely kolem dveří do pracovny, zaslechla jsem zvýšené hlasy. Patřily otci a Edith. Zastavila jsem se a Ivy do mě zezadu skoro narazila.

„… MUSÍŠ je poslat zpátky.“ Hlas naší nevlastní matky se nesl přes dveře. Opřela jsem se o ně a Ivy zdráhavě udělala to samé. „Musí dospět.“

„Jen chci mít jistotu, drahá." To promluvil otec. „Opravdu můžeme věřit tomu, že tam budou v bezpečí?"

„Budou v pořádku," ohradila se naše macecha. „Je to jen škola! Já to tu s nimi NEZVLÁDNU, to přece víš. Musí jít z domu." A pak přišel smrtící úder. „Buď ony, nebo já!" zaječela.

„Ona," zašeptala jsem. „Řekni, že ona!"

Následovala nesnesitelná odmlka.

Když otec odpověděl, jeho hlas zněl tišeji a já jsem musela napnout ušit, abych ho slyšela. „Ráno je vezmu zpátky," řekl.

Dovolili nám zůstat na večeři a vyspat se ve vlastních postelích, ale to bylo všechno. Otec nás hodlal poslat zpátky do Vraniboru hned následujícího rána a mně z toho vzteky vřela krev, i když se mě Ivy snažila utěšit. Otec mě nechal, abych se s tím „vyrovnala". Měl štěstí, že jsem mu ty jeho pitomé brýle nezlomila ve dví.

Nevlastní matka nám k večeři naservírovala připálenou jehněčí pečeni s rozvařenou zeleninou, zatímco se rozplývala nad tím, jak jsme byly statečné holky. Harry, Joseph a John vypadali, že si ani nevšimli, že jsme byly pryč, a chovali se stejně hrozně jako obvykle. Dělali na nás obličeje a házeli po nás hrášek. Jednomu z nich jsem vynadala a ježibaba mě sjela tak rozzuřeným pohledem, jako bych ho fyzicky napadla. Ale před otcem si nedovolila nic říct.

Vyčerpaně jsme se s Ivy omluvily od stolu a vylezly po schodech nahoru do našeho pokoje. Sáhla jsem po vypínači na malé mosazné lampičce, která vrhala světlo na dvě ladící postele vedle sebe a zrcadlo mezi nimi. Byl tam prádelník a nějaké záclony, ale kromě toho zel pokoj prázdnotou.

Přinesla jsem dovnitř svůj malý kožený kufr, který obsahoval pár mých věcí. Slečna Lišková byla sice odporná čarodějnice, ale alespoň tohle mi nechala, když mě dala zavřít do Rosemoorského ústavu. Musela o mně doktorům navykládat tolik lží, aby je přesvědčila, že jsem hysterická, trpím bludy a potřebuju být zavřená za mřížemi pro své vlastní dobro i pro dobro ostatních. Vztekle jsem zavrtěla hlavou. Už *nikdy* se tam nevrátím.

„Ach, Scarlet," povzdechla si Ivy a svezla se na svou postel. Z bílého prostěradla se vznesl obláček prachu. „Co budeme dělat?"

Svalila jsem se na vlastní postel. „Otrávíme Edith? Utečeme?"

„Žádné trávení, Scarlet. A nemůžeme přede vším utíkat. Nemáme peníze ani auto. Stejně by nás chytili a poslali přímo zpátky do Vraniboru."

„Vykopeme si únikový tunel," řekla jsem. Ale bylo to pošetilé a já to věděla. Nebylo úniku.

Moje dvojče hledělo na omítku na stropě. „Mohlo by být i hůř."

Nenáviděla jsem Vranibor. Každý centimetr toho místa byl plný příšerných vzpomínek. „Co by mohlo být ještě horší?“

„Mohla bych být sama.“

Vtom se na mě usmála úsměvem, který pramenil z hlubin jejího smutku, a já cítila, jak kousek mého vzteku odplouvá pryč.

„Máš pravdu,“ přitakala jsem. „Jsme spolu. Na ničem jiném nezáleží.“

Vyskočila jsem v botách na postel, bylo mi to jedno.

„Jestli nemáme jinou možnost než se vrátit, tak se vrátíme. Vranibor nebude vědět, co s námi!“

Kapitola druhá
Ivy

Několik měsíců jsem věřila, že je moje sestra navždycky pryč. A teď seděla vedle mě, zatímco jsme jely autem zpátky na místo, kam ani jedna z nás už nikdy nechtěla vkročit, a já si musela připomenout, že je skutečná. Pořád jsem k ní natahovala ruku a dotýkala se její paže, abych se ujistila.

Otcovo auto bylo pohodlné, ale silně to v něm páchlo tabákem – trval na tom, že bude celou cestu kouřit. Neohrabaně se pokoušel o konverzaci. „Jak sis vedla na hodinách, Ivy? A jak se ti daří v baletu?“ Jako bychom neměli o čem jiném mluvit.

Jak jsme se blížili k Vraniboru, zmocňovala se mě čím dál větší nervozita. Byla jsem pryč jen několik dní, ale protože jsem věděla, co se tam doopravdy stalo, působila na mě škola ještě hrozivějším dojmem a zneklidňovala mě víc než předtím. Snažila jsem se namluvit si, že bude všechno v pořádku – měla jsem při sobě Scarlet a Ariadnu. I slečna Pěnkavová stála na naší straně. Slečna Lišková byla pryč a nemohla se vrátit.

Kamenné vrány na sloupech brány, kterou jsme projížděli, se zdály připravené chytit nás do svých pařátů. Scarlet mi pevně stiskla ruku, ale když jsem k ní vzhlédla, vypadala stejně odhodlaně jako vždycky. Nad námi se skláněly vysoké stromy, jejichž seschlé listy odfoukával podzimní vítr.

Jakmile jsme zastavili před budovou, Scarlet se ode mě odtáhla a beze slova vystoupila z auta. Vyklonila jsem se a sledovala, jak se svým kufrem stoupá nahoru po schodech. Nebyla jsem si jistá, že tohle otci někdy odpustí.

Já zůstala v autě. Pokud tohle byla moje jediná šance promluvit si s otcem, musela jsem jí využít. „Musíme tohle podstupovat? Vážně jen tak odjedeš a necháš nás tu?“

Otec se otočil, aby na mě na koženém zadním sedadle viděl. „O tom už jsme mluvili, Ivy.“

„Já vím, ale musí tu být i jiná možnost. Co kdybychom šly k tetě Phoebe? Musí být osamělá.“

Otec vystoupil a otevřel mi dveře. Pak si dřepl k mým nohám a vzhlédl ke mně. Gesto, kvůli kterému

jsem si připadala, jako bych byla znovu malá holka. „Vím, že máš strach, že bude všechno stejně špatné jako předtím." Podíval se na Scarlet, která upřeně zírala na kamennou římsu nad vchodem. „Ale všechno to už je minulost. Musíme se posunout dál. Ředitel školy, pan…"

„Bartoloměj."

„Bartoloměj, to je ono. Ujistil mě i vaši nevlastní matku, že všechno bude v pořádku, že už všechno vyřešil. Potřebujete vzdělání a tohle je pro vás to nejlepší místo. Tvoje sestra může trucovat, jak chce, ale jednoho dne si uvědomí, že jsme se zachovali správně."

Dívala jsem se, jak tam klečí na štěrku, v tmavých vlasech má šedivé pruhy a oblek celý pomačkaný. Malá holka ve mně ho chtěla obejmout, říct mu, jak moc mi chyběl. Ale já už jsem jí nebyla.

A tak jsem místo toho řekla: „Mýlíš se."

Vzala jsem si kufr a protlačila se kolem něj. Slyšela jsem, jak šokovaně zalapal po dechu, ale nehodlala jsem ustoupit. Tentokrát ne.

„Mám vás rád, holky," zavolal za mnou.

Neohlédla jsem se. Vystoupala jsem po kamenných schodech a vzala Scarlet za ruku. Protáhla mě vchodem a otce jsme nechaly daleko za sebou.

„JAK SE OPOVAŽUJE?" zakřičela Scarlet, jakmile se za námi zavřely dveře. „Jak se opovažuje předstírat, že tohle je pro nás to *nejlepší*?"

Nervózní vraniborská sekretářka vzhlédla a zasyčela na ni, aby se utišila, ale bylo to jedno z nejnesmělejších napomenutí, jaké jsem kdy slyšela.

Mé dvojče mu nevěnovalo ani špetku pozornosti. „Ten starý pokrytec! Klukům dovoluje, ať si dělají, co chtějí, ale nás nechá hnít tady. Po tom všem!" Nakopla zeď. „To je tak *nefér*!"

„Ahem…"

Rozhlédla jsem se kolem. Slečna Rytířská, ředitelka Richmondské koleje, stála na opačné straně haly. „Laskavě tu zeď nechte na pokoji, slečno Greyová. A možná byste mohla ušetřit naše uši a ztišit se?"

„Promiňte, slečno," řekla jsem. Scarlet se jen zakabonila.

„Už jsme vás očekávali, děvčata – pan ředitel Bartoloměj všechno zařídil, mám vás zavést k němu do kanceláře." Usmála se na nás, ale byl to nejistý úsměv. „Slečna Carverová někoho zavolá, aby vám odnesl kufry do pokoje." Pokynula sekretářce, která Scarlet ostražitě sledovala.

Střelila jsem po svém dvojčeti pohledem, abych zjistila, jestli to taky zaznamenalo – budeme sdílet pokoj? Scarlet nadzvedla obočí.

„Tudy," řekla slečna Rytířská, když jsme položily kufry k recepci. Bylo nedělní ráno, takže učebny, kolem kterých nás vedla, oplývaly tichem a prázdnotou, jako by spaly. Tlumeným hlasem dodala: „Doufám, že dokážete celou tu záležitost nechat za sebou a začít

znova, Scarlet. I my jsme byli zděšení, když jsme se dozvěděli, co slečna Lišková udělala." Scarlet se zašklebila, ale neodpověděla.

Jak jsme se blížily k bývalé pracovně slečny Liškové, začalo mi bušit srdce a ke svému překvapení jsem viděla, že jsou dveře dokořán. Uvnitř stáli muži v oblecích a probírali se jejími složkami. Ohavní vycpaní psi se skelnými pohledy tam zůstali, pořád stejně groteskní.

Díky bohu, že byla slečna Lišková pryč. Doufala jsem, že měl otec pravdu a že se tu s ředitelem Bartolomějem všechno obrátí k lepšímu.

Než jsem o tom stačila víc popřemýšlet, ocitly jsme se před dalšími těžkými dřevěnými dveřmi se štítkem, na němž stálo velkými písmeny ŘEDITEL.

Slečna Rytířská slabě zaklepala a v odpověď se ozval kašel a chraplavé „vstupte". Vehnala nás dovnitř a já jsem doufala, že nás bude následovat, ale místo toho za námi jen rychle zavřela dveře.

Kancelář byla obrovská, dvakrát větší než byla ta slečny Liškové. V kamenném krbu v jednom z rohů doutnal oheň a u stěn obložených dřevem se tyčil tmavý nábytek. Nikde žádná okna.

Téměř celou kancelář zabíral dubový psací stůl a vysoké kožené křeslo, v němž seděl shrbený šedovlasý muž. Z kapsy saka vytáhl třesoucí se rukou kapesní hodinky na řetízku. „Jdete pozdě," poznamenal a jeho hlas chrastil jako kosti.